

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **I. N.**, zast. Mgr. Pavlem Bednaříkem, advokátem, se sídlem Bartolomějská 291/11, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 11. 2019, č. j. CPR-10119-38/ČJ-2017- 930310-V238, a ze dne 13. 11. 2019, č. j. CPR-10119-39/ČJ-2017-930310-V238, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2020, č. j. 16 A 77/2019 - 21,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 11. 3. 2017, č. j. KRPA-87133-18/ČJ-2017-000022-ZAM (dále také jen „rozhodnutí o správním vyhoštění“), uložila žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovila dobu 1 roku, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Současně správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 11. 3. 2017, č. j. KRPA-87133-19/ČJ-2017-000022-ZAM (dále také jen „rozhodnutí o nákladech správního řízení“), žalobci uložil podle § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaná rozhodnutími ze dne 13. 11. 2019, č. j. CPR-10119-38/ČJ-2017- 930310-V238, a č. j. CPR-10119-39/ČJ-2017-930310-V238 (souhrnně též „napadená rozhodnutí“), zamítl odvolání žalobce proti oběma rozhodnutím správního orgánu prvního stupně a potvrdil je.

II.

[3] Žalobce podal proti napadeným rozhodnutím žalobu u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji shora označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[4] Městský soud předeslal, že žalobní námitky směřující proti posouzení účinnosti vzdání se práva na odvolání jsou nedůvodné proto, že se mívají s důvody napadeného rozhodnutí. Žalovaná totiž odolání žalobce proti rozhodnutí o správním vyhoštění i o nákladech správního řízení věcně posoudila a meritorně o nich rozhodla.

[5] Městský soud tudíž přistoupil k posouzení jediného relevantního žalobního bodu, jenž se vztahoval k tvrzenému pochybení žalované spočívajícímu v tom, že odmítla v žalobcově případě aplikovat § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (zejména rozsudek ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 - 31) a na skutkové okolnosti žalobcova případu městský soud shledal, že žalobce na území České republiky vykonával závislou práci, aniž k tomu měl povolení k zaměstnání vydané Úřadem práce České republiky. Pouze formálně uzavřel pracovní smlouvu s polskou společností OVD-TEMYRTRANS sp. z o. o., a to za účelem legalizace práce na území České republiky, čímž naplnil skutkovou podstatu podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců.

[6] K námitce o neprovedení navržených důkazů ze strany správních orgánů městský soud uvedl, že je formulována pouze a obecně a neurčitě a nepředstavuje tedy projednatelný žalobní bod podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nedůvodnou shledal městský soud i námitku, podle níž měla žalovaná zahájit přezkumné řízení podle § 94 a násl. správního řádu.

[7] Nakonec městský soud jako zákonné, mající ve vztahu k rozhodnutí o správním vyhoštění akcesorickou povahu, posoudil rozhodnutí o nákladech správního řízení.

III.

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti opakuje námitky vztahující se k neúčinnosti vzdání se práva na odvolání s tím, že na něj byl vyvíjen nepřípustný nátlak ve vztahu k tomuto úkonu. Z uvedeného důvodu spatřuje v postupu žalovaného i soudu podstatnou vadu řízení. Ta spočívá také ve skutečnosti, že jak žalovaná, tak městský soud neprovedly stěžovatelem navržené důkazy a znemožnily mu tak účinnou obranu a uplatnění jeho práv. Stěžovatel v této souvislosti navrhuje důkazy svědeckými výpověďmi, které měl městský soud provést a pokusit se tak prokázat stěžovatelovo tvrzení o systematickém nátlaku ze strany správního orgánu prvního stupně. Rezignace na ochranu zákonnosti procesu správního vyhoštění představuje zásadní vadu v postupu městského soudu.

[10] Nakonec stěžovatel poukazuje na skutečnost, že správní řízení v prvním stupni trvalo do vydání rozhodnutí jen několik hodin, což je nestandardní a potvrzuje to stěžovatelovu námitku, že řízení bylo hektické, zkratkovité a nezohledňující právo na spravedlivý proces

pokračování

a prokazuje i nátlak na stěžovatele směřující ke vzdání se práva na odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění.

IV.

[11] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že s ustanovením tlumočnicka do jazyka ruského žalobce souhlasil a v rámci výsledku prohlásil, že položeným otázkám rozuměl. Z uvedeného důvodu žalovaná neshledala pochybení v postupu správního orgánu prvního stupně. Ke stížnostním námitkám směřujícím proti postupu městského soudu se žalovaná odmítla vyjádřit a navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud předně posuzoval námitky, jež jsou podřaditelné pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by řízení před městským soudem bylo stíženo vadou, jež by mohla mít vliv na jeho zákonnost. Vady podřaditelné pod uvedený kasační důvod je ostatně Nejvyšší správní soud povinen posoudit i tehdy, pokud je stěžovatel nenamítá, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[15] Stěžovatel v této souvislosti namítal, že žalovaná a především městský soud se nevypořádaly s jím navrženými důkazy. Nutno však zdůraznit, že v řízení před městským soudem stěžovatel žádný důkaz k provedení nenavrhl, městský soud se tudíž vytčeného pochybení dopustit nemohl.

[16] Tvrzení o obdobném pochybení ze strany správních orgánů pak městský soud v napadeném rozsudku posoudil jako neprojednatelný žalobní bod s ohledem na jeho naprostou obecnost a neurčitost. S takovým posouzením věci se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud a v tomto ohledu tak není městského soudu čeho vytknout.

[17] Mimoběžná je stížnostní argumentace týkající se neúčinnosti vzdání se práva na odvolání ve správním řízení, jež představuje stěžejní část kasační stížnosti. Tuto argumentaci stěžovatel vznesl již v původním řízení [žalovaná nejprve odvolání žalobce podané proti rozhodnutí o správním vyhoštění zamítla jako nepřípustné rozhodnutím ze dne 21. 9. 2017, č. j. CPR-10119-3/ČJ-2017-930310-C232; městský soud žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl rozsudkem ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 A 112/2017 - 25; uvedený rozsudek zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 13. 2. 2018, č. j. 7 Azs 9/2018 - 17 a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení; městský soud rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2017 zrušil rozsudkem ze dne 23. 4. 2019, č. j. 4 A 112/2017 - 52 (dále také jen „zrušující rozsudek“) a věc vrátil žalované; žalovaná v mezidobí rozhodnutím ze dne 25. 2. 2019, č. j. CPR-10119-17/ČJ-2017-930310-V238, zamítla odvolání proti rozhodnutí o nákladech správního řízení; městský soud rozsudkem ze dne 1. 10. 2019, č. j. 16 A 12/2019 – 17, posledně uvedené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení; ta rozhodla napadenými rozhodnutími], v němž žalovaná

jeho odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění zamítla jako nepřipustné. V dalším řízení poté, co byla věc vrácena žalované zrušujícím rozsudkem městského soudu, však již žalovaná odvolání posoudila a meritorně rozhodla. Městský soud tudíž správně v napadeném rozsudku poukázal na skutečnost, že žalobní námitky směřující k neúčinnosti vzdání se práva odvolání jsou nedůvodné již proto, že netvořily *ratio decidendi* napadeného rozhodnutí, jímž žalovaná meritorně rozhodla o odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění. To obdobně platí v řízení o kasační stížnosti ve vztahu k napadenému rozsudku. Ani městský soud se z pochopitelných důvodů nezabýval účinností vzdání se práva na odvolání a s tím souvisejícím tvrzením o nátlaku ze strany správního orgánu, pokud žalovaná - jako odvolací orgán - věc meritorně přezkoumala. Otázka účinnosti vzdání se práva na odvolání totiž již nehrála žádnou roli.

[18] Jedná-li se o stížnostní námitku, podle níž bylo řízení o správním vyhoštění zatíženo vadou proto, že trvalo pouze v řádu hodin, kterou shodně stěžovatel uplatnil již v žalobě, nutno dodat, že městský soud se k ní v napadeném rozsudku výslovně nevyjádřil. Nejvyšší správní soud však setrvale judikuje, že správní soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19, nebo ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33). Tak postupoval v souzené věci i městský soud. Skutečnost, že nedovodil vadu správního řízení z důvodu jeho délky, je zřejmá z toho, že věc meritorně posoudil a neshledal důvod pro zrušení napadených rozhodnutí. Pokud by totiž shledal, že řízení před správními orgány trpí stěžovatelem vytčenou vadou, bylo by na místě napadená rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalované k dalšímu řízení. Uvedená dílčí, nikterak stěžejní, žalobní námitka tak byla vypořádána implicitně. Nejvyšší správní soud v tom nespatřuje vadu, pro kterou by nyní bylo na místě napadený rozsudek zrušit. Ostatně z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu také vyplývá, že délka správního řízení zásadně vliv na zákonnost přezkoumávaného rozhodnutí nemá.

[19] Nejvyšší správní soud tak pouze pro doplnění a nad rámec potřebného uvádí, že přestože správní řízení skutečně trvalo v řádu hodin, stěžovatel nebyl na svých právech nikterak zkrácen. Zahájení správního řízení mu bylo oznámeno, správní orgán prvního stupně učinil veškeré nezbytné úkony, opatřil taktéž potřebné podklady, s nimiž měl stěžovatel možnost se seznámit, aniž vznesl jakéhokoli výhrady či námítky. Dostalo se mu také potřebných poučení o možnosti uplatnění jeho práv a nebyl nikterak zkrácen ani v možnosti je uskutečnit. Délka správního řízení tedy zákonnost napadených rozhodnutí nikterak neovlivnila.

[20] Na základě shora uvedeného Nejvyšší správní soud shrnuje, že žádný z uplatněných kasačních důvodů neshledal opodstatněným.

VI.

[21] Kasační stížnost tudíž není důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[22] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná byla ve věci účastníkem úspěšným, nevznikly jí však žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

pokračování

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. srpna 2021

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu